

Μεγάλη Δευτέρα

“Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...”

Στόν δρόμο κατεβαίνοντας ὁ Χριστός μέ τούς μαθητές Του ἀπό τή Βηθανία γιά τά Ἱεροσόλυμα βρίσκει μία συκιά καί τήν καταριέται νά ξεραθεῖ, γιατί δέν βρῆκε καρπό.⁶ Σάν τούς μεγάλους προφήτες⁷ κάνει τέτοιες πράξεις ἐν σαλότητι γιά νά δώσει τό μεγάλο μήνυμα ὅτι ἔτσι ὁμοιάζουν οἱ φαρισαῖοι, εἶναι δένδρα μέ ἐπιδεικτικά φύλλα χωρίς καρπούς ἀρετῶν. “Ὅλη τήν ἡμέρα Του τήν περνάει στόν Ναό. Ἀπομακρύνει τούς ἐμπόρους τοῦ Ναοῦ ἀπό τό αἶθριο τοῦ Ναοῦ καί καθαρίζει ἔτσι τό σπιτικό Του. Εἶναι ἐκμεταλλευτές τῆς θρησκευτικότητος τοῦ λαοῦ καί κατάντησαν τόν

6. Μαρκ.11,12 -14,21. Μθ.21,18 -19.

7. Ἡσαΐας 56,7. Ἱερεμίας 7,11.

οἶκο τοῦ Θεοῦ οἶκο ἐμπορίου. Ὁ τόπος αὐτός εἶναι τόπος προσευχῆς καί ὄχι “φωλιά ληστῶν”.⁸ Τήν ἡμέρα αὐτή γίνεται τό τρίτο συνωμοτικό συμβούλιο ἀπό τοὺς προεστούς τοῦ λαοῦ γιά τόν ἀφανισμό τοῦ Χριστοῦ.⁹ Δέν μποροῦν νά ἀντέξουν νά ὀμιλεῖ καί νά ἐνεργεῖ “ὡς ἐξουσίαν ἔχων”... Καί ὅλος ὁ λαός ἔτρεχε ξοπίσω Του καί Τόν ἄκουγε καί Τόν στήριζε. Τό βράδυ ἀποσύρεται πάλι στήν Βηθανία.

Ἡ ἐκκλησία προβάλλει τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ καί κάνει τήν ἑναρξή τους μέ τήν εἴσοδο τοῦ Νυμφίου στό κέντρο τοῦ Ναοῦ. Καλεῖ τοὺς πιστούς νά ζήσουν μέ κατάνυξη τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ πού σάν φῶτα σωστικά ἀνατέλλουν στόν κόσμο. Ἡ ἑναρξή τῶν παθῶν ἀκούγεται θρηνητικά ἀπό τά τροπάρια. Προβάλλουν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού τρέχει καί ἐπείγεται γιά νά σταυρωθεῖ καί νά σώσει τόν κόσμο.

“Τὰ Πάθη τὰ σεπτά, ἡ παροῦσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά, ἀνατέλλει τῷ Κόσμῳ· Χριστός γάρ ἐπείγεται, τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι, ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιέχων, καταδέχεται, ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.”

8. Μάρκ. 11,15 - 18. Μτθ. 21,12 - 13. Λκ. 19,45 - 48.

9. Μάρκ. 11,19.

Μέσα στά τροπάρια καί στό συναξάρι γίνεται μνεῖα τοῦ Παγκαλου Ἰωσήφ καί τῆς ξηρανθείσης συκῆς καί καλοῦμαστε νά ἀπωθήσουμε κάθε ρύπο καί ἠθική βρωμιά ἀπό πάνω μας καί νά φύγουμε ἀπό τήν ὑποκριτική προσέγγιση τοῦ Θεοῦ μέ ἀρετές, καί ὄχι ἐπιδειξιμανίες καί ἐθιμοτυπίες. Νά σκύψουμε βαθιά στήν ἁμαρτία μας καί μέ μετάνοια νά Τόν προσεγγίσουμε. Ὁ Ἰωσήφ εἶναι τύπος προφητικός τοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν ζωή του μιᾶ γιά τήν ἀγνότητά του καί τήν μεγάλη συγχωρητικότητά του. “Ἐνωθε ἔντονα τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν ζωή του. Μπροστά στήν πρόκληση τῆς ἁμαρτίας τῆς σάρκα φεύγει γιά νά σωθεῖ γλιστρώντας ἀπό τά χέρια τῆς αἰγυπτίας γυναικός, λέγοντας προσευχόμενος μέσα στήν καρδιά του “πῶς νά ἁμαρτήσω μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ;”. “Ἐνωθε ὅτι ἀνήκει σ’ Αὐτόν.

Δευτέραν Εὐαν τὴν Αἰγυπτίαν, εὐρών ὁ δράκων, διὰ ῥημάτων, ἔσπευδε κολακείας, ὑποσκελίσαι τὸν Ἰωσήφ, ἀλλ’ αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἁμαρτίαν, καὶ γυμνὸς οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ὁ Πρωτόπλαστος, πρὸ τῆς παρακοῆς· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς

Κι ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, ὁ Ἰακώβ, καί βρισκόταν ὡς Φαραῶ στόν θρόνο τῆς Αἰγύπτου, ἦρθαν τά ἀδέλφια του ἐναγώνια καί ἐξέφρασαν τοὺς φόβους τους μήπως θά τοὺς ἐκδικηθεῖ γιά τήν ἄθλια συμπεριφορά τους. Τότε τινάχτηκε ψηλά ἑκπληκτος λέγοντάς τους πῶς ποτέ δέν τοῦ πέρασε ἀπό τό νοῦ μία τέτοια

ἐκδικητικότητα. Ἦταν τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν θά μπορούσε νά σκεφθεῖ ἔτσι. Σέ κάθε πειρασμό ἀνήθικο καὶ πειρασμό κακίας ἀπαντοῦσε μέσα του μέ βαθειά συναίσθηση ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά ἀμαρτήσῃ μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ εἶναι δικός Του ἄνθρωπος. Μέσα του ἡ καρδιά του ἔλεγε βιωματικά “τοῦ Θεοῦ εἰμί”.

“Ρύπον πάντα ἐμπαθῆ, ἀπωσάμενοι, ἐπάξιον τῆς Θείας Βασιλείας, γνώμην ἀναλάβετε ἔμφρονα, τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις προέφης, ἡ πάντων σοφία, ἐν ἧ̄ δοξασθήσεσθε, λάμποντες ἡλίου τηλαυγέστερον”.

Μεγάλη Δευτέρα καὶ ἄρχισε καὶ ἡ δική μου πορεία, ἡ σταυροαναστάσιμη πορεία τῆς καρδιάς μου. Καὶ ἔσκυβα μέσα μου. Ἔβλεπα τόν ἑαυτό μου νά ἀκολουθεῖ πλάι πλάι τόν Χριστό. Κοντά Του στήν Βηθανία, στόν δρόμο, στόν Ναό. Στό ξεκίνημα αὐτοῦ τοῦ ὁδοιπορικοῦ ὁ Κύριός μου ζητᾶ, γιά νά εἶμαι δίπλα Του, τήν ἀγνότητά μου καὶ τήν ἀνεξικακία μου. Ἡ μετάνοιά μου αὐτή καὶ ἡ προσευχόμενη ἀγάπη μου στούς ἐχθρούς μου μέ κάνουν συνοδοιπόρο. Οὐρανοφύτευτο δένδρο καὶ ὁ ἑαυτός μου ὄχι μέ τά ἐπιδειξιμανῆ πυκνά φύλλα τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς καθωσπρέπειας τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά μέ τήν βαθειά ταπεινή σιωπή τῶν καρπῶν τῆς ἀρετῆς τῆς ἀγάπης.

Ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, προσπίπτομέν σοι, καὶ δεόμεθά σου Σωτῆρ τοῦ Κόσμου. Σὺ γὰρ εἶ Θεός τῶν μετανοούντων.

Στήν πορεία Του αὐτή Τόν συνοδεύουν οἱ μαθητές Του...

Τραγικές φιγοῦρες... Τόν ἔβλεπαν σάν Μεσσία τύπου πολιτικοῦ ἡγέτη καὶ ἔφαχναν ὑπερήφανα τήν δική τους δόξα δίπλα Του. Καὶ στήν σταύρωσή Του Τόν ἐγκατέλειψαν ἀπελπισμένοι. Καὶ καθρέπτιζα τόν ἑαυτό μου στίς μορφές αὐτές...

Πῶς νά σέ ἀκολουθήσω σήμερα Κύριε; Σὺ εἶσαι ὁ Νυμφίος τῆς καρδιάς μου, ὁ ταπεινός Θεός. Σέ κρατοῦσα μέσα μου μέ μιά ἀδιάλειπτη εὐχή Θείου ἔρωτος. Ἔτρεχα στούς ἀδελφούς μου μέ τούς ὁποίους εἶμαι πικραμένος γιά νά συγχωρεθῶ. Σάν τόν Ἰωσήφ ἄγνιζα τόν ἑαυτό μου σέ μιά καθαρότητα τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σώματος. Θαύμαζα τήν ἀκακία του καὶ τήν συγχωρητικότητά του, πού τήν ἔβλεπα καὶ στό πρόσωπό σου Χριστέ μου. Καὶ σέ συνόδευα πορευόμενος δίπλα Σου μέ ἀγάπη πολλή. Σὺ εἶσαι ὁ Νυμφίος τῆς καρδιάς μου.

Καὶ ἐτοίμαζα τήν καρδιά μου, μέ τήν ἀγνότητα καὶ τήν καθαρότητα τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μου καὶ τοῦ σώματός μου, καὶ σέ συνόδευα. Σιωπηλός χωρίς κανέναν νά κατακρίνω.

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τήν ἀκαρπία, τὸ ἐπιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρπούς ἀξίους τῆς μετανόιας, προσάξωμεν Χριστῶ, τῶ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.